

Les convulsions internes del PP

La substitució dels candidats municipals i autonòmics per al proper 28 de maig convulsa el Partit Popular.

El vice-secretari d'acció territorial del Partit Popular, Mariano Rajoy, afirmava al setembre de 1993 que Eduardo Zaplana estava cridat a consolidar al País Valencià la "segona fase de refundació del partit". Aquest procés fou iniciat ràpidament i les seues conseqüències no es podran valorar fins després de les eleccions del 28 de maig. El PP ha substituït més del 50% dels candidats a les alcaldies, procés que ha alçat bamballes en moltes executives locals. Dels cinquanta municipis amb major nombre d'habitants de la circumscripció de València, 33 tindran enguany un nou candidat del PP a l'alcaldia.

No obstant, els dissenyadors i executors d'aquesta neteja han comptat al seu favor amb una expectativa electoral que ha afavorit la presa de decisions. Aquesta labor de cirurgia ha estat portada a terme pels presidents i secretaris provincials del partit. Manuel Tarancón i Francesc Camps han desenvolupat a la circumscripció de València aquesta tasca, que ha implicat la renovació de les candidatures de quasi tots els municipis capçalera de comarca (Torrent, Gandia, Paterna, Sagunt, Xàtiva o Sueca). El criteri de selecció utilitzat pretenia, segons Tarancón, secretari provincial del partit, trobar per als municipis grans persones amb un tarannà centrista i

MANUEL TARANCÓN I ENRIQUE SILLA. Tarancón és el segon a la llista municipal, promesa a l'ex-president de la Cambra de Comerç de València.

que s'acostaren al perfil de professionals liberals, militants o independents, preferentment joves i sense afiliacions històriques comprometedores. Posats a elegir, abans un ex-militant d'agrupació progressista que un de procedent de l'extrema dreta o molt fraguista.

Les decisions de l'executiva provincial han estat en determinats municipis molt contestades. La designació de Rosa Fuster, neboda del regidor del PP a València José Rafael Garcia Fuster, per a l'alcaldia de Gandia va provocar la dimissió de

d'Agramunt el 1991. Aquest és el cas de Carlos González Cepeda. S'especula amb el seu nom, juntament amb els de Rafael Maluenda o Pedro Agramunt, per a la presidència de les Corts valencianes en cas d'un triomf electoral popular.

Eduardo Zaplana ha comptat amb un militant històric del PP per al seu equip, Martín Quirós. Quirós fou cap de llista d'Alianza Popular a l'Ajuntament de València el 1983 i el 1987. Quasi tots els polítics i periodistes que van viure amb ell aquesta etapa poden contar alguna anècdota sobre aquest diputat. Durant anys va ser la sal del consistori i va aconseguir traure de polleguera el més temperat dels seus oponents polítics.

Alacant manté en el deu primers llocs personatges vinculats des de sempre al partit, amb la ja coneguda excepció del catedràtic Diego Such, situat en el número dos de la candidatura, encapçalada per l'alcaldia d'Oriola, Luis Fernando Cartagena. Les novetats més significatives són Genoveva Reig, cap de premsa d'Eduardo Zaplana a Benidorm, i Macarena Montesinos, que substitueix el seu pare, Juan Antonio Montesinos -líder indiscutible d'AP durant el fraguisme a les comarques del sud del País Valencià. El canvi es produeix a Castelló de la mà de Carles Fabra Carreras, president provincial del partit, que es presenta per primera vegada en la seua llarga trajectòria po-

Els conflictes més o menys públics s'han repetit en una desena al-

JOAQUÍN CALOMARDE. La directora de 'Las Provincias', en la seua editorial: "Seran capaços de tornar a incloure'l en les llistes?". I no ha entrat.

Per mostra, cinc fitxatges

SUSANA CAMARERO. Nascuda a Madrid fa 24 anys. Estudià dret a la Universitat de València i està afiliada al partit des de 1991. Tant la seua trajectòria política com la professional —no ha exercit mai l'advocacia— ha transcorregut al voltant del PP. És membre de la junta de districte del Marítim i membre del comitè executiu provincial de Noves Generacions, on encara milita.

FERNANDO GINER GIMER. És el fitxatge del PP tret de les llistes d'Unió Valenciana. L'exemple que el PP vol donar als votants regionalistes i amb què pretén enviar un missatge de vot útil entre els partits de la dreta valenciana. L'exemple, tanmateix, en aquest cas és paradoxal. Fernando Giner va iniciar la seua activitat política afiliant-se a Falange Espanyola i de las JONS (Auténtica) en les primeres eleccions democràtiques com a cap de llista. Anys després, el 1982 es va presentar en el número tres de la candidatura del Centre Democràtic i Social. El 1987 aposta, com a "independent" per Unió Valenciana, formació amb què torna a concórrer el 1989 ja com a militant. El 1991 es presenta amb la llista regionalista i ix elegit com a diputat autonòmic i alcalde de Vallada. Ara aposta pel PP, que ha premiat la seua trajectòria amb el número 11 de la candidatura autonòmica i amb el primer lloc de la llista local de l'esmentat municipi valencià.

JUAN MARCO MOLINES. Advocat. És un altre exemple de militància diversa. Va militar en el Partido Demócrata Liberal, que es va integrar el 1977 en la Unió de Centre Democràtic, formació amb què va concórrer a les primeres eleccions democràtiques en el setè lloc de la candidatura per València. El 1983 es va presentar de nou a les eleccions com a membre de Unión Liberal, partit que es va coalitzar amb Alianza Popular i amb Unió Valenciana, coalició que va abandonar al maig de 1985. Després va ingressar en Unió Valenciana, formació que

també abandonà. Això no obstant, aquest advocat es va donar a conèixer definitivament per la seua activitat professional, després d'aconseguir del jutge la paralització de les obres del teatre romà de Sagunt.

JOSÉ SANMARTÍN. És catedràtic de Filosofia de la Ciència a la Universitat de València. Durant una primera etapa va estar dins de l'òrbita del PSOE, col·laborant periòdicament amb el diari *Levante*. Ha estat un dels independents que més ha col·laborat en l'elaboració del projecte de govern d'Eduardo Zaplana. Ingressa en el Partit Popular com a independent i assegura que mai no es va sentir més "lliure" que durant el període que ha dedicat a coordinar part dels programes autonòmics del PP.

José Sanmartín és un altre dels membres de la renovació en les

llistes del PP a les Corts valencianes.

JOSÉ MANUEL UNCIO. Advocat de 31 anys. A pesar de ser un dels membres més joves de la candidatura del PP a València, la seua militància en el partit es remunta a 1983. Com a membre de les NNGG participà, al costat de Francesc Camps, en la renovació de les joventuts populars prèvia a l'arribada de José María Aznar al partit i auspiciada pel president de la Junta de Castella-Lleó, Juan José Lucas. Especialitzat en comerç exterior i anàlisi financera, ha treballat com a assessor en la regidoria d'Hisenda de l'Ajuntament de València durant l'últim mandat. La seua elecció ha estat sorprenent perquè novament Zaplana va guanyar la batalla a Rita Barberà. L'alcaldesa, després de rebutjar Enrique Silla, va pensar en José Manuel Uncio perquè portara els comptes del consistori per tal d'afrontar la dura oposició del candidat del PSPV, Aureli Martínez, que en aquesta matèria és un especialista. La negativa de José Manuel Uncio a ocupar un càrrec públic en l'Ajuntament de València el va portar als braços de Zaplana, que el va incloure en la quota de renovació de la llista.

lítica com a cap de llista d'una candidatura, encara que no siga en la seua ciutat. La destinació final de Fabra pot ser el Govern valencià. Una altra novetat, i en un "lloc d'eixida" és la inclusió d'Alexandro Font de Mora, que el 1991 es va presentar pel Centre Democràtic i Social (CDS).

Les baixes. La negociació de la candidatura no ha estat fàcil. El partit ha negociat amb els possibles candidats i ho ha fet sota l'atenta mirada de *Las Provincias*, que ha donat el seu vist-i-plau, o ha rebutjat les diferents possibilitats. És el cas de Joaquín Calomarde o Enrique Silla, en un sentit, o de José Manuel Uncio en el contrari. Un estira i arronsa que ha tornat a revelar la hipoteca que plana sobre la formació conservadora.

Quan Eduardo Zaplana apostà per presentar una llista alternativa a la renovació del Consell Valencià de Cultura donant suport a les tesis de Joaquín Calomarde no imaginava l'andanada que l'esperava l'endemà a les pàgines d'aquell periòdic. El qualificatiu "catalanista" davant del nom d'un dels candidats, Antoni Ferrando, va ser el primer colp. El Partit Popular va haver de reaccionar i, després de culpabilitzar públicament el diputat conservador, modificà sense temor al ridícul la seua candidatura. Però Calomarde ja estava ferit de mort després de la pregunta que María Consuelo Reyna es feia en la seua editorial: "Seran capaços de tornar a incloure'l en les llistes?". L'oferta del lloc setzè que Zaplana va fer a Calomarde —n'havia ocupat el sisè el 1991— fou com obrir-li la porta a la renúncia. I això va fer.

Més dura ha estat l'experiència d'Enrique Silla, ex-president de la Cambra de Comerç de València. Segons el seu testimoni, l'alcaldesa li va oferir el número dos de la llista, en els temps en què Manuel Tarancón —definitiu número dos en la candidatura municipal de València— encara aspirava a la presidència de la Diputació, sempre segons el seu testimoni. Aquesta aposta no fou gaire ben rebuda ni per *Las Provincias* ni pels regidors que no volien estrelles que els relegaren en les llistes. Finalment es va quedar fora del projecte popular.

Altres noms considerats van ser els de Rafael Blasco, que va negar a EL TEMPS que haguera negociat la seua inclusió en les llistes, i el de Vicente Navarro de Luján, que finalment tampoc no s'ha presentat per cap de les candidatures del PP al País Valencià.

T. L.